

“मीठे बच्चे- तिमी बाबाको पासमा आएका छौ आफ्नो सौभाग्य बनाउन, परम सौभाग्य ती बच्चाहरूको हो जसको सबै कुरा बाबाले स्वीकार गर्नुहुन्छ ।”

प्रश्न:- बच्चाहरूको कुन एक गल्तीले माया धेरै बलवान बन्छ ?

उत्तर:- बच्चाहरूले भोजन गर्ने बेलामा बाबालाई बिर्सिन्छन् । बाबालाई खुवाउँदैनन्, त्यसैले मायाले भोजन खाइदिन्छ जसले गर्दा ऊ बलवान बन्छ, अनि बच्चाहरूलाई नै हैरान पार्छ । यो सानो गल्तीले मायाले हराइदिन्छ । त्यसैले बाबाको आज्ञा छ- प्यारा बच्चाहरू, यादमा रहेर खाऊ । पक्का प्रतिज्ञा गर, हजुरसँगै खाऊँ... । जब याद गर्नेछौ तब उहाँ राजी हुनुहुन्छ ।

गीत:- आज नहीं तो कल बिखरेंगे बादल... ।

ओम् शान्ति । प्यारा बच्चाहरूले बुझेका छन्- हाम्रो दुर्भाग्यका दिन बदलिएर अब सदाका लागि सौभाग्यका दिन आइरहेका छन् । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार भाग्य बदलिइरहन्छ । विद्यालयमा पनि भाग्य परिवर्तन गरिरहन्छन् नि अर्थात् उच्च हुँदै जान्छ । तिमीले राम्ररी जान्दछौ- अब यो रात समाप्त हुनेछ, अहिले भाग्य परिवर्तन भइरहेको छ । ज्ञानको वर्सा भइरहन्छ । समझदार बच्चाहरूले सम्झन्छन्- अवश्य पनि दुर्भाग्यशालीबाट हामी सौभाग्यशाली बनिरहेका छौं अर्थात् स्वर्गको मालिक बनिरहेका छौं । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार हामीले आफ्नो दुर्भाग्यलाई सौभाग्य बनाइरहेका छौं । अहिले रातबाट दिन भइरहेको छ । यो कुरा तिमी बच्चाहरू बाहेक कसैलाई पनि थाहा छैन । बाबा गुप्त हुनुहुन्छ भने उहाँको कुरा पनि गुप्त छ । हुन त मनुष्यहरूले बसेर सहज राजयोग र सहज ज्ञानका कुरा शास्त्रहरूमा लेखेका छन् तर जसले लेखे ती त मरिसके । बाँकी जसले पढ्छन् उनीहरूले केही पनि बुझ्न सक्दैनन् किनकि बेसमझ छन् । कति फरक छ । तिमीले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुझ्छौ । सबैले एकै प्रकारको पुरुषार्थ गर्दैनन् । दुर्भाग्य केलाई सौभाग्य केलाई भनिन्छ- यो कुरा केवल तिमी ब्राह्मणहरूले मात्र जान्दछौ । अरू त सबै घोर अन्धकारमा छन् । तिनीहरूलाई सम्झाएर जगाउनु छ । सौभाग्यशाली भनिन्छ सूर्यवंशीहरूलाई, १६ कला सम्पूर्ण तिनीहरू नै हुन् । हामीले स्वर्गको लागि बाबाबाट सौभाग्य बनाइरहेका छौं, बाबा जसले स्वर्गको रचना गर्नुहुन्छ । अंग्रेजी जान्नेहरूलाई पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ- हामीले स्वर्गका रचयिता परमपिताद्वारा स्वर्गको सौभाग्य बनाइरहेका छौं । स्वर्गमा हुन्छ सुख, नर्कमा छ दुःख । गोल्डेन एज अर्थात् सत्ययुग, सुख र आइरन एज अर्थात् कलियुग, दुःख । बिल्कुल सहज कुरा छ । अहिले हामीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । अंग्रेज, क्रिश्चियन आदि धेरै आउनेछन् । भन, हामीले केवल एकै स्वर्गका रचयिता परमपितालाई याद गर्छौं किनकि मृत्यु सामुन्ने खडा छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी मेरो पासमा आउनु छ । जसरी तीर्थमा जान्छन् नि । बौद्धीहरूको आफ्नो तीर्थ स्थान छ, क्रिश्चियनको आफ्नो । हरेकको रसम-रिवाज आफ्नै छ । हाम्रो छ बुद्धियोगको कुरा । जहाँबाट पार्ट खेलन आएका हौ फेरि त्यहीं जानु छ । उहाँ हुनुहुन्छ स्वर्ग स्थापना गर्ने परमपिता । उहाँले हामीलाई बताउनु भएको छ- मैले तिमीलाई सच्चा मार्ग बताउँछु । बाबा परमपितालाई याद गर्नु भन्ने अन्त मति सो गति हुनेछ । जब कोही बिमारी परे भने उनलाई सबै गएर सावधान गराउँछन्, राम भन्न लगाउँछन् । बंगालमा जब कोही मर्न लाग्यो भने गंगामा लैजान्छन् अनि भन्छन् *हरि बोल, हरि बोल...* त्यसो भएपछि हरिको पासमा जानेछ । तर कोही जाँदैन । सत्ययुगमा त राम-राम भन या हरिबोल भन भनिदैन । द्वापरबाट फेरि यो भक्तिमार्ग शुरू हुन्छ । यस्तो होइन, सत्ययुगमा कुनै भगवान् वा गुरुलाई याद गरिन्छ । त्यहाँ त केवल आफ्नो आत्मालाई याद गरिन्छ, म आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को शरीर लिन्छु । आफ्नो बादशाही याद आउँछ । सम्झन्छन्- मैले राज-घरानामा (बादशाही) गएर जन्म लिन्छु । यो अहिले पक्का निश्चय भएको छ, बादशाही त मिल्नु नै छ । बाँकी कसको याद गर्ने अथवा दान-पुण्य गर्ने ? त्यहाँ कोही गरिब हुँदै हुँदैन जसलाई दान-पुण्य गरौं । भक्तिमार्गको रसम-रिवाज अलग, ज्ञानमार्गको रसम-रिवाज अलग छ । अहिले बाबालाई सबै कुरा दिएर २१ जन्मका लागि वर्सा लियौ । पुग्यो, फेरि दान-पुण्य गर्नुपर्ने आवश्यकता नै छैन । ईश्वर पितालाई हामीले सबै कुरा दिन्छौं । ईश्वरले नै स्वीकार गर्नुहुन्छ । स्वीकार नगर्ने भए फेरि दिने कसरी ? स्वीकार नगरे त्यो पनि दुर्भाग्य । स्वीकार गर्नुपर्ने हुन्छ ताकि उसको ममत्व मेटियोस् । यो रहस्य पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । जब आवश्यकता नै छैन भने के स्वीकार गर्नुहुन्छ ? यहाँ त केही पनि जम्मा गर्नु छैन । यहाँबाट त ममत्व मेटाइदिनु पर्छ ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ— बाहिर कहीं जाँदा पनि आफूलाई धेरै हल्का सम्झ । म बाबाको बच्चा हुँ, म आत्मा रकेटभन्दा पनि तीव्र छु । यस्तो देही-अभिमानी बनेर पैदल हिँड्यौ भने कहिल्यै थाक्दैनौ । देहको भान आउँदैन । मानौं यी गोडा चलेकै छैनन् । म उडिरहेको छु । देही अभिमानी बनेर तिमी कहीं पनि जाऊ । पहिला त मनुष्यहरू तीर्थ आदिमा पैदलै जान्थे । त्यतिबेला मनुष्यको बुद्धि तमोप्रधान थिएन । धेरै श्रद्धासँग जान्थे, थाक्दैनथे । बाबालाई याद गर्नले मदत मिल्छ नि । हुन त त्यो पत्थरको मूर्ति हो तर बाबाले त्यतिबेला अल्पकालको लागि मनोकामना पूरा गरिदिनुहुन्छ । त्यतिबेला रजोप्रधान याद थियो तापनि त्यसबाट शक्ति प्राप्त हुन्थ्यो, थकाइ लाग्दैनथ्यो । अहिले त ठूला मानिसहरू तुरुन्तै थाक्छन् । गरिब मानिसहरू धेरै तीर्थमा जान्छन् । धनवान व्यक्तिहरू धेरै ठाँटसँग घोडा आदिमा जान्छन् । गरिबहरू त पैदलै जान्छन् । भावनाको भाडा जति गरिबहरूलाई मिल्छ त्यति धनवानलाई मिल्दैन । अहिले पनि तिमीले जान्दछौ— बाबा गरिब निवाज हुनुहुन्छ, फेरि किन अल्मलिन्छौ ? बिर्सिन्छौ किन ? बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले कुनै मेहनत गर्नु पर्दैन । केवल एक साजनलाई याद गर्नु छ । तिमीहरू सबै सजनी हौ त्यसैले साजनलाई याद गर्नुपर्छ । उहाँ साजनलाई भोग नलगाई खान लाज लाग्दैन ? उहाँ साजन पनि हुनुहुन्छ, पिता पनि हुनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— मलाई तिमीले खुवाउँदैनौ ! तिमीलाई त मैले खुवाउनु पर्छ नि ! हेर, बाबाले युक्तिहरू बताउनुहुन्छ । तिमीले पिता अथवा साजनलाई मान्छौ नि । जसले खुवाउनुहुन्छ, पहिला त उहाँलाई खुवाउनु पर्‍यो नि । बाबाले भन्नुहुन्छ— मलाई भोग लगाएर, मेरो यादमा खाऊ । यसमा धेरै मेहनत छ । बाबाले पटक-पटक सम्झाउनुहुन्छ, बाबालाई अवश्य याद गर्नु छ । बाबा स्वयम् पनि पटक-पटक पुरुषार्थ गरिरहन्छन् । तिमी कुमारीहरूका लागि त धेरै सहज छ । तिमीहरू सिँढी चढेकै छैनौ । कन्याको त साजनसँग सगाइ (विवाह) हुन्छ नै । त्यसैले यस्ता साजनलाई याद गरेर भोजन खानु पर्छ । उहाँलाई याद गर्दा उहाँ हाम्रो पासमा आउनुहुन्छ । याद गर्‍यो भने भासना लिनेछु । यस प्रकार कुरा गर्नु पर्छ बाबासँग । तिम्रो यो अभ्यास हुनेछ, राती जागेपछि । बानी परेपछि फेरि दिनमा पनि याद रहनेछ । भोजन गर्दा पनि याद गर्नुपर्छ । साजनसँग तिम्रो सगाई भएको छ । हजुरसँगै खाऊँ... यो प्रतिज्ञा पक्का गर्नु छ । जब याद गर्छौ तब त उहाँले खानुहुन्छ नि । उहाँले त भासना मात्र लिनुहुन्छ किनकि उहाँको आफ्नो शरीर त छैन । कुमारीहरूका लागि त धेरै सहज छ, यिनीहरूलाई धेरै सहूलियत छ । शिवबाबा हाम्रा सुन्दर साजन, कति प्यारा हुनुहुन्छ । आधाकल्प हामीले हजुरलाई याद गर्‍यौं, अहिले हजुरसँग मिलन भएको छ ! हामीले जे खान्छौं, हजुरले पनि खानुहोस् । यस्तो होइन, एक पटक याद गर्‍यो पुग्यो, अनि तिमी एकलै खाऊ, उहाँलाई खुवाउन बिर्स । उहाँलाई बिर्सपछि उहाँलाई मिल्दैन । चीजहरू त धेरै खान्छौ, खिचडी खान्छौ, आँप खान्छौ, मिठाई खान्छौ... यस्तो कहाँ शुरूमा याद गर्‍यो, समाप्त अनि अरू चीज उहाँले कसरी खानुहुन्छ । साजनले खानुभएन भने मायाले बीचमा खानेछ, उहाँलाई खान दिँदैन । मैले देख्छु— मायाले खायो भने ऊ बलवान बन्छ र तिमीलाई हराइरहन्छ । बाबाले युक्तिहरू सबै बताउनुहुन्छ । बाबालाई याद गर्‍यो भने पिता अथवा साजन धेरै खुशी हुनुहुन्छ । भन्छौ— बाबा हजुरसँगै बसौं, हजुरसँगै खाऊँ । हामीले हजुरको याद गर्दै खान्छौं । ज्ञानद्वारा जान्दछौं— हजुरले त भासना मात्र लिनुहुन्छ । यो त सापटी लिएको शरीर हो । याद गरेपछि उहाँ आउनुहुन्छ । सारा कुरा तिम्रो यादमा आधारित छ । यसलाई योग भनिन्छ । योगमा मेहनत छ । संन्यासी-उदासीले यस्तो कहिल्यै भन्दैनन् । तिमीलाई यदि पुरुषार्थ गर्नु छ भने बाबाको श्रीमतलाई नोट गर । पूरा पुरुषार्थ गर । बाबाले आफ्नो अनुभव बताउँछन्— भन्छन्, जस्तो कर्म मैले गर्छु, तिमीले पनि गर । त्यही कर्म मैले तिमीलाई सिकाउँछु । बाबाले त कर्म गर्नु पर्दैन । सत्ययुगमा दुःख भोग्नु पर्दैन । बाबाले धेरै सहज कुरा बताउनुहुन्छ । हजुरसँगै बसौं, सुनौं, हजुरसँगै खाऊँ... यो तिम्रै गायन हो । साजनका रूपमा वा बाबाका रूपमा याद गर । गायन पनि छ नि— विचार सागर मन्थन गरेर ज्ञानका प्वाइन्टहरू निकाले । यो अभ्यासबाट विकर्म पनि विनाश हुन्छ, तन्दुरुस्त पनि बनिन्छ । जसले पुरुषार्थ गर्छ उसलाई फाइदा हुन्छ, जसले गर्दैन उसलाई नोक्सान हुन्छ । सारा दुनियाँ त स्वर्गको मालिक बन्दैन । यो पनि हिसाब-किताब हो ।

बाबाले धेरै राम्ररी सम्झाउनुहुन्छ । गीत त सुन्यौं । निश्चय नै हामी यात्रामा गइरहेका छौं । यात्रामा भोजन आदि त खानै पर्छ, सजनीले साजनको साथ, बच्चाले बाबाको साथ खान्छन् । यहाँ पनि त्यस्तै हो । साजनसँग तिम्रो जति लगन हुन्छ त्यति खुशीको पारा चढ्छ । निश्चय बुद्धि विजयन्ती हुँदै जान्छौ । योग अर्थात् दौड । यो बुद्धियोगको दौड हो । हामी विद्यार्थी हौं, शिक्षकले हामीलाई दौडन सिकाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो नसम्भ- दिनमा केवल

कर्म मात्रै गर्नु छ । कछुवाले जस्तै कर्म गरेर फेरि यादमा बस । कुमालकोटीले सारा दिन भूँ-भूँ गर्छ । फेरि कुनै उड्छन्, कुनै मर्छन्, त्यो त एक दृष्टान्त हो । यहाँ तिमीले भूँ-भूँ गरेर आफू समान बनाउँछौ । यसमा कसैको त धेरै प्यार हुन्छ । कोही सड्छन्, कोही अधुरै रहन्छन्, भागन्ती हुन्छन् अनि गएर कीरा बन्छन् । त्यसैले यो भूँ-भूँ गर्न धेरै सहज छ । मनुष्य से देवता किये करत न लागी वार... । अहिले हामी योग लगाइरहेका छौं, देवता बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । यही ज्ञान गीतामा थियो । उहाँले मनुष्यबाट देवता बनाएर जानुभएको थियो । सत्ययुगमा त सबै देवताहरू थिए । अवश्य पनि उनीहरूलाई संगमयुगमा नै आएर देवता बनाउनुभएको हुनुपर्छ । त्यहाँ स्वर्गमा त देवता बन्ने योग सिकाइदैन । सत्ययुगको आरम्भमा देवी-देवता धर्म थियो र कलियुग अन्त्यमा हुन्छ आसुरी धर्म । यो कुरा केवल गीतामा मात्र लेखिएको छ । मनुष्यबाट देवता बनाउन समय लाग्दैन किनकि लक्ष्य-उद्देश्य बताइदिन्छु । वहाँ सारा दुनियाँमा एक धर्म हुनेछ । दुनियाँ त सारा हुनेछ नि । यस्तो होइन, चीन, युरोप हुँदैन, हुन्छ तर त्यहाँ मनुष्य हुँदैनन् । केवल देवता धर्मका हुनेछन्, अरू धर्मका हुँदैनन् । अहिले हो कलियुग । हाम भगवान्द्वारा मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौं । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी २१ जन्मका लागि सदा सुखी बन्नेछौ । यसमा मेहनतको कुनै कुरा छैन । भक्तिमार्गमा भगवान्को पासमा जानका लागि कति मेहनत गरेका थियौं । भन्दछन्— पार निर्वाण गयो । यस्तो कहिल्यै भनिदैन— भगवान्को पासमा गयो । भन्दछन्— स्वर्ग गयो । एउटा गएर त स्वर्ग बन्दैन । सबैलाई जानु छ । गीतामा लेखिएको छ— भगवान् कालको पनि काल हुनुहुन्छ । लामखुट्टे सदृश्य सबैलाई फर्काएर लैजानुहुन्छ । बुद्धिले पनि भन्छ— चक्र दोहोरिन्छ । सबैभन्दा पहिला सत्ययुगी देवी देवता धर्म दोहोरिनेछ । फेरि पछि अरू धर्म दोहोरिनेछन् । बाबाले कति सहज कुरा बताउनुहुन्छ— मन्मनाभव । ५ हजार वर्ष पहिले गीताका भगवान्ले भन्नुभएको थियो प्यारा बच्चाहरू । यदि कृष्णले भनेको भए अरू धर्मकाले केही सुन्न सक्दैनन् । भगवान् भन्ने हो भने सबैलाई लाग्छ— परमपिता परमात्माले स्वर्ग स्थापन गर्नुहुन्छ जसमा फेरि हामी गएर चक्रवर्ती राजा बन्नेछौं । यसमा कुनै खर्च आदिको कुरा छैन केवल सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नु छ ।

तिमी बच्चाहरूले विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ । कर्म गर्दा दिन-रात यस्तो पुरुषार्थ गरिराख । विचार सागर मन्थन गर्दैना वा बाबालाई याद गर्दैना, केवल कर्म गरिरहन्छौ भने राती पनि त्यही चिन्तन चलिरहन्छ । घर बनाउनेलाई घरकै चिन्तन चल्छ । हुन त विचार सागर मन्थन गर्ने जिम्मेवारी यिनीमाथि छ तर भन्ने गर्छन्— कलश लक्ष्मीलाई दिइयो त्यसैले तिमी लक्ष्मी बन्छौ नि । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) श्रीमतलाई नोट गरेर पुरुषार्थ गर्नु छ । बाबाले जुन कर्म गरेर सिकाउनुभएको छ, त्यही गर्नु छ । विचार सागर मन्थन गरेर ज्ञानका प्वाइन्टहरू निकाल्नु छ ।
- २) आफूले आफैसँग प्रतिज्ञा गर्नु छ— म बाबाको यादमा रहेर नै भोजन खानेछु । हजुरसँगै बसूँ, हजुर सँगै खाऊँ... यो प्रतिज्ञा राम्ररी पूरा गर्नु छ ।

वरदानः— श्रेष्ठ प्राप्तिहरूको प्रत्यक्ष फलद्वारा सदा खुशी रहने सदा स्वस्थ भव

संगमयुगमा अहिल्यै गन्यो र अहिले नै श्रेष्ठ प्राप्तिको अनुभूति भयो— यही हो प्रत्यक्षफल । सबैभन्दा श्रेष्ठ फल हो समीपताको अनुभव हुनु । आजकाल साकार दुनियाँमा भन्छन्— फल खाँयौ भने तन्दुरुस्त रहनेछौ । स्वस्थ रहने साधन फल बताउँछन् र तिमी बच्चाहरूले हर सेकेण्ड प्रत्यक्षफल खाइरहन्छौ । त्यसैले सदा स्वस्थ छौ । यदि तिमीलाई कसैले तिम्रो के हालचाल छ भनेर सोधेमा भन— फरिश्ताको चाल र खुशहाल छ ।

स्लोगनः— सबैको आशीर्वादको खजानाबाट सम्पन्न बन्थौ भने पुरुषार्थमा मेहनत गर्नु पर्दैन ।